

Augsburg, 5. November 1571

An Joachim Camerarius d. Ä.

BSB, Clm 10370, Nr. 303.

Virtute, sapientia, autoritate praestantissimo viro D. Ioachimo Camerario, Domino et amico suo summa obseruantia colendo. Leipzig.

S. Tristem de Fabricij obitu nuncium, ex Epicedio discipuli mei, Rodolphi Briuij, qui nunc apud vos Legum doctrinae dat operam, scripto in collegae et affinis mei, Matthiae Schenckij, memoriam, cognoram. Sed quid facias? Debemur morti nos nostraque: et, ἡμῶν τὸ πολίτευμα, τὸ ἐν οὐρανῷ, ardentiss[imis] votis expetere ipsi debemus: tantum abest, ut discessus τῶν μακαρίων, τῶν ἐν κυρίῳ ἀποθανόντων, sit dolendus. Versor et ipse ἐν τῷ κλιμακτήρι 56 anni: qui mihi et in re familiari, et in valetudine multum negotij facessit. Sed nihil noui: iam per annos amplius 30 morior: et viuo tamen ὑπὲρ μόρου ἡδ' ὑπὲρ αἰσχανίας: et viuam et moriar, ἀν θεὸς ἐθέλῃ, aequo animo: quoad Deo visum fuerit: aequiore moriturus: non tam ob priuatas rationes, quam ob publicas miserias: quarum et auditor et spectator, sine magna doloris acerbitate, esse non possum: ἀλεξίκακος, quod maximè vellem, multò minus. Imperia, luxu et auaricia corrupta, πολιτικῶς εἰπεῖν, haec mala nobis inuehunt: θεολογικῶς δὲ, καὶ ἀληθῶς, flagitia et sclera nostra, καὶ αἱ ἀμετανόητοι καρδίαι. ἀλλὰ γὰρ κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὅντα συμφορὰς. Haec igitur prouidentiae diuinæ committentes, feramus non culpemus, quae mutari non possunt. Ad nostra veniamus. Quām te ex morbo recreatum esse gaudeo: tam chronologiae iacturam (si tamen perijt, ac non potius, quod spero et opto, et saepè fit, alicubi delitescit, suo tempore proditura) doleo: et scire cupio, an diuersa sit à Nicephoriana, anno 61 edita? De Ethicis bene spero. habent typographi sua quaedam aucupia: et profectō, nisi aduigilent, pessum eunt, ut noster Oporinus, φιλοσοφώτερος ἢ ἐμπορικώτερος γενόμενος, unà secum nonnullos euertit, complures afflixit. Quò minus succensere debeo Episcopio meo, καὶ τὸ ἐφ' ἔαντὸν σκοποῦντι. Cuius creberrimis literis impulsus adeò certam habui Demosthenis editionem, ut literas Francofortum miserim, unà cum exemplis ad te et alios preferendas. Scripsit aliquando ad me D. Zwingerus: δεῖ τῶν τυπογράφων οἵα διδοῦσι φέρειν: cui ego rescripsi: χρὴ τοὺς χαλκογράφους οἵα φρονοῦσι λέγειν.
λέγουσι τελεῖν.

Sed unus illius pentameter duos meos vincit. Itaque Plautinum illud adhibendum: manus oculatas ut habeamus, quae credant quod videant. Et quidem perfidia, aut certè leuitas nostræ urbis tanta est à me, intra unum annum magis, quam antehac totis 20. animaduersa, compluribus in pollicitationibus, ut mirer eos, (λέγω δὲ οὐ τοὺς τυχόντας) cum me aspiciunt, οὐκ ἐγκαλύπτεσθαι. Sed utuntur illi gratulatione Lysandrica, τοῖς μὲν ὄρκοις παιζοντες, ὡς ἀστραγάλοις: ἐπὶ δὲ τῇ ἀναισχυντίᾳ μεγαλαυχοῦντες. Quae vereor ne peccata sint in caelum clamantia. Sed reuoluor eodem. ὁ γραμματοφόρος se ad vos redditum dixit: οὐχ ικανὸς εἶναι μοι δόξας παιδαγωγεῖν: καίτοι καὶ ικανώτατος ὡν, χώρας οὐκ ἀν εὐπορήσων. Vale. Augustae Nonis Nouembris 1571.

Hiero[nymus] Wolfius
tui obseruantiss[imus].